

Arany János (1817. március 2. – 1882. október 22.)

<u>Magyar költő, tanár, lapszerkesztő, a Kisfaludy Társaság igazgatója, a Magyar Tudományos Akadémia tagja és főtitkára.</u>

<u>A legnagyobb magyar balladaköltő</u>, ezért nevezték <u>a ballada Shakespeare-jének</u>, vállalt hivatala miatt a *szalontai nótáriusnak*, de szülővárosában – vélhetően természete miatt – a *hallgati ember* titulussal is illették. Fordításai közül kiemelkednek Shakespeare-fordításai.

Szegény református családba született, szüleinek kései gyermeke volt, akik féltő gonddal nevelték, hiszen a tüdőbaj miatt kilenc testvére közül nyolcat előtte elvesztettek.

Ő azonban igazi <u>csodagyerek lett</u>, már <u>tizennégy éves korában segédtanítói állást tudott</u> <u>vállalni</u> és támogatta idősödő szüleit.

Az anyagi javakban nem dúskáló családi háttér ellenére olyan nagy és sokoldalú szellemi műveltségre tett szert, hogy <u>felnőttkorára a latin, a görög, a német, az angol és a francia</u> irodalom remekeit eredetiben olyasta, és jelentős fordítói munkát is végzett.

A magyar nyelv egyik legnagyobb ismerője, és ennek megfelelően páratlanul gazdag szókinccsel rendelkezett.

<u>Pusztán kisebb költeményeiben mintegy 23 ezer szót, illetve 16 ezer egyedi szótövet használt.</u>

Irodalmi pályafutása <u>1845</u>-ben *Az <u>elveszett alkotmány</u>* című szatirikus eposszal indult, de igazán ismertté az 1846-ban készült elbeszélő költeménye, a *Toldi* tette.

Már pályája kezdetén is foglalkozott a közélettel, és politikai tárgyű cikkeket írt. Az **1848-49- es forradalom és szabadságharcban nemzetőrként vett részt**, majd a **Szemere Bertalan** által vezetett belügyminisztériumban volt fogalmazó. A bukást követően egy ideig bujdosott, ám végül elkerülte a megtorlást, és Nagykőrösre költözött, ahol <u>1851</u> és <u>1860</u> között tanári állást tudott vállalni.

Az élete teljesen megváltozott, amikor a Kisfaludy Társaság igazgatójává választotta, és Pestre költözött. Itt szerkesztette és adta ki két hetilapját: a <u>Szépirodalmi figyelőt</u> (1860–1862) és a **Koszorút** (1863–1865).

A kiegyezés idején a magyar irodalmi és a politikai élet kiemelkedő és meghatározó képviselője volt. Irodalmi munkássága kihatott a talán addig kevésbé ismert történelmi szereplők ismertségére is, hiszen a műveiben megformált alakok közül több neki köszönhetően vált igazán halhatatlanná.

https://bbpezsgo.github.io/HDRB.GsziMap.io/

